

Mentides

Un relat de: [tapisser](#)

És tan gran la facilitat que té per mentir que ja no sap com es diu. Per cada ocasió concreta, fa servir un nom diferent, un nom que no el compromet en res.

Avui, després de visitar un escorxador on els empleats són tractats en règim d'esclavatge, ha fet veure que escoltava atentament les explicacions d'un dels sindicalistes, mentre la seva ment passejava, lliure, entre les cames i el cul d'aquella noieta amb bata blava que era en mig del grup dels oients. Quan la tirallonga del treballador ha esgotat les demandes que tenia al cap, el polític ha fet ús del seu torn de paraula, i ha dit tot allò que el públic volia sentir, ha notat una tibantor sota dels calçotets de seda salvatge (la resta de teixits li fa al·lèrgia).

Dubta, si és pel magnífic discurs que ha fet o pel cul de la noia de la bata.

Entre aplaudiments i crits de solidaritat s'ha retirat cap al seu cotxe on l'esperava un xofer amb criteri de tots els compromisos que la seva agenda tenia anotada per al dia d'avui.

Abans, ell mateix es feia la ruta de les compareixences que havia de fer cada dia, però avui per una raó i demà per un altre mai acabava de fer tota la feina.

Gairebé sempre mentia en l'horari, dient que trigava cinc minuts en trajectes de no menys de dues hores, i a qui l'esperava no li feia massa gràcia, però és que la mentida era inherent al seu ofici de polític.

Sort en té del seu xofer i a la vegada secretari!

En comptes d'acudir a cites on s'hi havia compromès d'antuvi, ell, inventava reunions amb estadistes reconeguts mundialment, amb qui, mentre dinaven, havia de discutir sobre la gana en el món i d'altres temes de rellevància mundial per no dir planetària, encara que la realitat deia que havia quedat a les dotze per inaugurar una fàbrica de mitjons, a Vilaruïra de Mar, per molt digne que aquesta peça sigui i molt que agraïm la seva escalforeta els dies de fred, no és el mateix.

De vegades, amb alguna reunió amb associacions de veïns, deia meravelles del transport públic, quan el seu xofer i el seu cotxe oficial eren a la porta, només per no perdre la pràctica de mentir. Per cada públic tenia un discurs diferent, però com era un mentider compulsiu tenia por de deixar anar una tirallonga que no agradés els seus oients.

Ahir, en una dura reunió a la seu del seu partit, es votava una resolució a favor de cobrar impostos a les fortunes més "afortunades" i a la gent que desconeixia la paraula "necessitat".

En relació a l'ala més bolxevic del seu partit, la votació va estar en la línia de distribuir la riquesa del país el millor que poguessin.

L'endemà, havien d'explicar la posició del seu grup davant de la resta de partits del congrés, i ell va resultar la persona escollida per fer-ho.

Com a mostra, faig un resum de la seva presentació:

"Senyories, senyores i senyors diputats, ahir, a la seu del meu partit vàrem tenir una discussió de les grosses. El secretari i jo mateix, defensàvem postures completament oposades. Mentre un defensava la ja sentida posició de qui vol repartir l'irrepartible, l'altre feia valer la seva equanimitat pragmàtica dels béns que no volen ser molestats amb el desgast quotidià d'una fortuna acumulada per vàries generacions familiars i bla.bla.bla....

Total, va dir: que de repartir "nasti de plasti" i va baixar de la tribuna més tranquil que un adult carregat de Trankimazin, a no ser per aquella semierecció que el preocupava de feia un temps. Com no podia ser d'una altra manera, va mentir a la cambra de diputats i no va poder mirar als ulls al primer pis, on un grup de senyors, membres de la plataforma contra la pobresa energètica el miraven, decebuts, tapats amb les seves mantes a quadres, que havien constituït com a símbol de la seva demanda: la pobresa energètica (hi ha que porten samarretes, contra gustos....)

Paral·lelament amb això, en una xerrada també davant de l'hemicicle, va dir que el seu grup polític, es comprometia a fer públiques les finances d'un capítol, sovint tocat amb una corona, el qual, contràriament a cada un de nosaltres no tenia que passar control de ningú, perquè era autoimmune (dic jo que estaria vacuna't contra tot).

Per motius que no vénen al cas, tampoc, va poder complir aquesta última promesa.

És a dir: va mentir com sempre. I la tibantor entre els calçotets de seda començava a ser molt molesta.

Va lligar-se el penis al cos, de manera que en el fet quotidià li molestés el mínim possible i li va passar pel cap tres contes que corrien per casa seva mentre anava lligant, i que va llegir quant tenia uns tendres setze anys: En Teo trempa, un de Quim Monzó i Pinotxo.

Va veure's reflectit en la vida del ninot (en Pinotxo vull dir) i va voler establir una similitud en llurs vides, però no ho va saber fer. Mentre a en Pinotxo li creixia el nas de manera sobtada quan deia mentides, a ell li creixia una altra cosa. És tota la similitud que hi va saber trobar.

El pare d'en Pinotxo era fuster, el seu era gestor.

El pare d'en Pinotxo no tenia fills, ell, sis germans.

El pare d'en Pinotxo volia que fos honrat i ell tenia sis germans.

Una tarda d'estiu, d'aquelles que estiren la claror del dia com si fos de plastilina en el seu local de Barcelona, al voltant d'una taula més llarga que ample, tenien una abrandada reunió amb els seus companys per preparar la presentació d'una ponència sobre la justícia social (a tres camarades els hi van haver d'explicar que volia dir: "justícia social" perquè si no sortien en desavantatge). Davant seu, un noi de províncies, conseller de la seva força política en l'ajuntament del seu poble, no va poder deixar de mirar-lo amb una pretesa innocència, i perquè no dir-ho, amb gana i desig.

El nostre home va mirar per sota la taula i va veure el seu membre estirat (preveient la situació) també com si fos de plastilina, jugant amb els genolls del jovenet que no feia cap fàstic a la situació.

En Dalmau, que així van batejar al nostre particular Pinotxo, no sabia què fer amb el seu "detector de mentides particular" i va optar per dir el que pensava de veritat, sense embuts. Tots i cada un dels seus col·legues el van mirar amb les mans al cap, uns atribuint la resposta a l'estrès, i la majoria a què era molt beneit, i no entenia res del que deia. Ell ja veia que el que estava dient no era el que volia dir però...

Va fer una gran rialla en descobrir que dient el que ningú volia sentir, el seu penis tornava a una posició normal i no violentava a ningú. Quan va creure que la situació era poc detectable, va donar per acabada la reunió, encara que li va ser més difícil treure's de sobre aquells ulls d'ànsia i de desig del company, aquella mirada que el perforava. Només va saber somriure, per compromís.

Varen passar els dies; mentida veritat; veritat, mentida, així va poder anar controlant el mesurador. Va arribar la sessió que es feia a la cambra per controlar el govern.

Com altres cops va sortir en Dalmau a donar la cara, no perquè fos més bon orador que els seus companys, sinó perquè la tenia molt més dura que ells i no se li notava quan mentia i quan era sincer (que eren poques vegades).

Es va dirigir al faristol, amb una caterva de papers que sobresortien d'una carpeta negra de pell, va fer un glop de ginebra, que previ suborn, el uixer de la sala, li portava en el got com si servís aigua.

Aquesta era la primera mentida, que feia de la tibantor del seu entreceix una resposta esperada.

La segona la va deixar lliscar per sota d'una promesa de millora a les pensions, l'any dos mil noranta-vuit si les condicions en els mercats ho permetien, la tercera va estar la conclusió d'un camí oratori que per força desembocava en una promesa que sabia d'antuvi no es podria complir mai. Sobreposant-se a ell mateix, va veure que el rumb que anaven prenent les seves paraules tenia vida pròpia, i sonava a dogma de fe i a religió, de la qual, ell i els seus companys n'eren els únics messies reconeguts; els únics que entenien el contingut.

Just en aquest moment va recordar que el seu penis era l'oposició portada en ell mateix i tenia una vida autònoma. Es va donar conte massa tard i fet i no fet, tots els diputats de la primera bancada eren ballant Pole-dance agafats a una barra que va resultar ser el seu penis, en una de les ereccions que més prestigi ha donat a la seva formació amb molts anys. L'extrem més allunyat del cos d'en Dalmau estava encaixat al sostre entre dos trets que un salva pàtries, d'aquests que apareixen cada vint anys, va deixar com a introducció a la seva Constitució. Aquella part de l'anatomia d'en Dalmau havia fet el cim convertint-se en una barra rígida que arribava fins als frescos pintats al sostre de la sala (jo calculo que a uns set metres del terra).

Es varen anar encomanant les ganes de moure l'esquelet d'un a l'altre i gairebé totes ses senyories, eren a la barra ballant o fent cua per fer-ho.

En Dalmau mentia com un traginer, però era bon paio, i se sentia responsable d'aquella munió de gent que tenia penjada a la seva "barra".

Per tant va veure clar que si deixava de fer promeses inassumibles la barra, i la gent que giravoltava en ella, caurien. La turgència del suport en qüestió depenia de què el discurs no s'aturés i tot plegat es convertí en una voràgine de paraules sense sentit, buides, promeses sense compromís, dades incertes en definitiva: Mentides. Va liquidar des de aquell humil faristol, si més no teòricament, totes les injustícies, guerres, rebel·lions, gana, corrupcions, i totes les coses que, realment, no volia canviar, i ho va fer per por de què els de la ballaruga prenguessin mal.

La sessió que estem vivint passaria a la història dels plenaris com la "xarrera dels cent dies".

Mesos després, un enginyer alemany, enviat pel mercat comú Europeu hi va trobar una solució. Subjectaria la part superior del penis, la que tocava sostre, amb unes bastides de titani des de la part de fora del taulat de l'edifici.

També va avisar a la formació política d'en Dalmau que, segurament mai més seria la mateixa persona, també que, la solució, no afectava el seu intel·lecte però uns estudis realitzats per la universitat de Salamanca dubtaven de la seva futura normal psicomotricitat i la "d'allò".

La sort, fins que en Dalmau va estar rescatat del seu lloc d'orador, era que totes les coses que va dir i van arribar a fer-se lleis, eren boniques i útils per les classes que mai reben res, com un regal de reis intemporal. Van notar aquesta millora, els rius, la natura en general: els presos, els treballadors, els jubilats, els que esperen rendes mínimes... i varen gaudir d'un temps de bonança que no tornarà mentre visquem la vida de sempre amb la política de sempre.

En Dalmau, gràcies a la cirurgia, desvinculat de manera definitiva del seu "detector de mentides", es va retirar de la política amb majúscules i va obrir un diari on podia mentir tant com volgués, no calia provar res del qual publicava, i com deia en Goebbels podia mentir milers de vegades fins que les falsedats sonessin a dubte i

després a veritats.

Amb el seu soci, que era un mirall, va fer un gest de conformitat, i va dir: OK.